

RYBA NEBO ŠNEK ?

Špatně spím. Mám to asi jako ten hostinský Bedřich ve filmu Vesničko má středisková: „Probudím se ve čtyři ráno a už nezaberu“. To, že pan Hrušínský jako filmový doktor na to říká „to je v tomhle věku normální, já nespím od půl čtvrtý“, mě moc neuklidnilo. Zkoušela jsem všechno možné, včetně prášků na spaní, ale to není trvalé řešení. Samozřejmě jsem se modlila: Pane Ježíši. pomoz mi usnout! Bože, dej mi spánek! Pošli mi Anděla spánku... a tak dále, v různých obměnách. Někdy mě Bůh vyslyšel, někdy ne.

Jednou mě napadlo, že bych se měla modlit jinak, že místo neustálého škemrání a předkládání žádostí bych mohla ten čas využít ke komunikaci s Bohem. A tak jsem požádala: Pane, mluv ke mně, prosím! A se zavřenýma očima jsem čekala, co bude. A bylo – Bůh mi ukázal, že jsem jako šnek. Často zalezlá ve svém domečku a jen příležitostně vylezu ven, vystrčím tykadla a jsem na příjmu – například na bohoslužbě či na modlitebním shromáždění. Pak ale zase rychle zalezu, občas se i zavíčkuji a nikoho k sobě nepustím. Šušňám si to s Pánem Bohem hezky podomáčku.

Aha... A jaká bych tedy podle Tebe měla být, milý Bože ?

„Buď jako ryba.“ „Jako ryba? Jaká ryba ...???“

„Jako ryba ve vodě. Ryba bez vody dlouho nepřežije, voda je pro ni vším. Poskytuje jí všechno: domov, úkryt, potravu i společenství jiných ryb a dalších tvorů.

Buď jako ryba v oceánu. Ten oceán jsem já“, řekl Bůh .

-mno-

JEŽÍŠEK

Pohledte do jesliček

není tam

Ale zpíváme přece

narodil se nám

Pohledte na kříž

kam ho přibili

ale není ani tam

Pohledte do hrobu

je prázdný

Vstal z mrtvých a odešel

Však kam

Vstoupil na nebesa

říkáme

a sedí po pravici Boha

Ale co když

je i tady s námi

chodí po světě

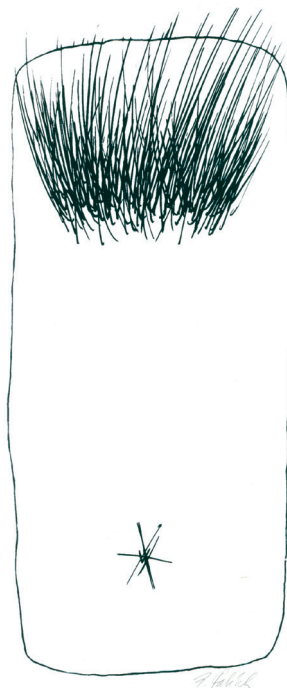
nahlíží lidem do srdcí

a čeká

zda bude pozván

nebo nepozván

-mno-

Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista. (J 1,17)

Toto číslo doprovází grafiky Pavla Falátka.

CO JEŠTĚ, JEŠTĚ POD STROMEČEK?

Vzpomínáte si na tu televizní reklamu? Běžela před pár lety a měla motivovat diváky k dalšímu nakupování, protože určitě ještě nemají pro všechny své blízké dost dárků...

Nebojte, nehodlám tady horlit proti chrámům konzumu ani proti reklamám. Tak to je a já na tom nic nezměním. Lidé prostě nakupují, někdo s nadšením, někdo nerad, ale je hezké, že si dávají dárky a že si udělají doma zvláštní a krásnou atmosféru. Nejdůležitější ale je, že chtějí být spolu a že dokáží alespoň někdy oddělit dny sváteční od těch všedních.

Nějak mi ale nedají pokoj ta slova „...co ještě, ještě...“ Jaké asi dary bychom si ještě mohli dát či přát? Znáám pár lidí, kteří k Vánocům nechtějí nic. Vše, co potřebují, si koupí a na nějaké zážitkové a podobné dárky je neužije. Přemýšlela jsem o tom také – někdy není jednoduché vymyslet, co bych si měla přát. Po ničím hmotném netoužím, ale když to vezmu z křesťanského pohledu, nejsme jen tělo, žije v nás přece Duch. (1Kor. 3,16: „Nevíte, že jste Božím chrámem a že ve vás přebývá Boží Duch?“) Zaujala mě ta forma otázky. Apoštol Pavel to Korint'ánům neoznamuje, on se jich ptá: Cožpak to nevíte, neuvědomujete si to ?

Možná bychom to považovali za něco daného, že každý křesťan to prostě ví, vždyť Duch svatý byl při jeho křtu a naplnil jeho srdce...Duch svatý byl při našem znovuzrození, jinak by to ani nebylo znovuzrození, ale jenom nějaký lidský akt či světský obřad. Zůstává však Duch svatý v nás v plné moci po celý další život? Asi to není tak automatické, záleží na nás, jaký prostor mu v sobě dáme.

Duch svatý je dar, který nám dává Bůh. Dar, který jsme nezasloužili přijali, a který bychom měli vděčně užívat. Užívat – a ne ho šoupnout někam do skříně a nechat to někdy na potom. Na takový dar nejspíš záhy zapomeneme a je nám k ničemu. Takto já nahlížím na obdarování Božím duchem. Jsou křesťané, kteří ten výsostný dar do nějaké skříně zavřeli a už o něm možná ani nevědí, ale jsou také ti, kteří ho užívají v plnosti a nechají se jím vést. A to každodenně. O naplnění Duchem Božím je třeba prosit, stále znovu a stále více mu otevírat své srdce, sebe sama, a nechat působit Boží milost v nás.

Duch svatý není vidět, není hmatatelný, není to ani žádná energie. Je to Duch Boží a přináší nám ovoce a dary, budeme-li o ně stát. Prosme tedy o Ducha svatého a vlastní ochotu dát se jím vést.

- mno -

KONTAKTY S PARTNERSKÝM SBOREM V BASILEJI

Prátelství mezi našimi sbory začalo již před lety v souvislosti s rekonstrukcí našeho sborového domu v rámci projektu Živá fara, který významně podpořila švýcarská organizace HEKS (Pomocné dílo evangelických církví Švýcarska). Její delegace se zúčastnila slavnostního otevření centra setkávání na chrástecké

faře v červnu 2013. Skupinka z našeho sboru pak byla v květnu 2015 na návštěvě v Titus-Kirche v Basileji, kde je činná „duše“ našich vzájemných kontaktů – Hanna Rytz, a v říjnu letošního roku jsme čtyřčlennou švýcarskou delegaci hostili zase my.

Obsahem našich setkávání bývá nejen umožnit hostům zážitky přátelské pohostinnosti a návštěvu zajímavých míst v našich městech a okolí, ale zejména pohovořit o aktuální situaci v našich životech a sborech, představit problémy, které řešíme, a jak se s nimi vypořádáváme. Poznat jinou perspektivu a rozšířit si obzory je vždy obohacující. Ale autentická zkušenost bratří a sester z jiné země pro nás přitom může být nejen zajímavá, ale v mnohém i velkou inspirací a pomocí v hledání toho správného postoje či přístupu k záležitostem, které řešíme my.

Pravda, v lecčems jsou naše situace odlišné a získané informace nemusíme v našem sboru prakticky využít, ale znát, s čím zápasí křesťanské sbory v jiných zemích, také přispívá k vědomí propojenosti a sounáležitosti církve ve světě. Jsme přece jedno tělo a situace v partnerském společenství, byť je stovky kilometrů vzdálené, se nás dotýká a má dotýkat. Prožíváme všichni svým způsobem víru v jediného, společného Boha, potýkáme se s finančními či dokonce existenčními potížemi, řešíme vztahy s lidmi a společnostmi mimo církve. Povzbuzující je proto zkušenost, kterou já osobně při příležitostech těchto setkání zažívám, že v našich zápasech nejsme sami, že Bůh všude ve světě podivuhodně jedná, pomáhá nalézat východiska, a že posílení svědectvím druhých se na Něj můžeme dál s důvěrou spoléhat, že nás neopustí a že veškerá naše snažení jsou v Jeho rukou.

Martina Tonarová

milost
a pokoj
s Vámi

TISÍC MALÝCH DŮVODŮ

Asi to znáte. Snažíte se něco důležitého formulovat slovy a ono to nejde. Snažíte se víc a ono to nejde. Začne vás tlačit termín a ono to nejde. Máte poslední den (tedy nemáte, máte kus noci po práci ten poslední den...) a ono to nejde. Stavíte se na hlavu a ono to nejde. Je půl druhé ráno a vy konečně přijmete, že to nepůjde. Vypnete počítač, zapnete energeticky úsporný světelný zdroj a otevřete knížku, co jste si ráno vypůjčili. Příběh o policajtovi, který už nedokázal dál být policajtem. A měl k tomu tisíc malých důvodů. A najednou to jde. Tisíc malých důvodů. Když jsem vloni odcházel z ČCE, protože už jsem v ní dál nedokázal být, určitě bych našel aspoň tisíc malých důvodů proč. Tisíc. Malých. Právě že malých. Ne nepodstatných, ale také ne rozhodujících. Jistě, tisíckrát nic a je vytopená koupelna. Jenže on je i jeden velký důvod. Nevyjádřil jsem ho sám, ale teď, po roce, je mi už úplně jasné, že to je ten důvod. Ten velký. Ten, přes který nejede vlak. Když jsem z ČCE formálně vystoupil, tak se našli právě dva lidé, kteří vyjádřili nějakou obavu, zda to nemůže nějak negativně ovlivnit mou cestu ke spáse. A oba římská katolíci. Z evangelíků nikdo. Ani jeden. A to je ono. Církev, která sama sebe nevnímá jako lepší cestu ke spáse než tu "ulici" nebo "poušť" nebo "hospodu" nebo... vlastně ztratila to nejpodstatnější, víru, že to všechno tady děláme právě z toho jednoho jediného důvodu, a to je spása. A že církev je takové prostředí, které tu cestu umí usnadnit a na ní pomoci. A že když to neví, že je tady právě a jenom kvůli tomu usnadnění a té pomoci, tak je vlastně navíc. Zbytečná. Že pak sice může být, a je, tisíc malých důvodů, proč v ní být nebo zůstat, ale žádný velký.

-mjt-

OTČENÁŠ NA SILVESTRA

V dětství jsem často sledovala urostlý strom na horizontu. Viděno z místa mého obvyklého výhledu to vypadalo tak, že je velmi daleko na vrcholku kopce. Ve skutečnosti jsem později zjistila, že stačí pouhých čtyřicet minut pohodlné chůze, aby k němu člověk došel. Na místě se ukázalo, že se nejedná o jeden strom, ale dva v zákrytu. A především nebyly stromy situované vůbec na vrcholu kopce na nějakém výrazném předělu v krajině, ale prostě byly ponechány vprostřed pole (možná okolo nich kdysi vedla cesta, která zanikla). Podobně to často bývá i s přelomem kalendářního roku. Přichází nenadále brzy, zastihuje nás v trochu odlišné situaci, než jsme si představovali, a obvykle neznamená žádný výrazný předěl. Výrazný předěl je možná přítomen v našem každodenním životě v podobě stávajících skutečností a již rašících skutečností budoucích. Jenže si ho často nepřipouštíme.

Někdy redukuje křesťanství na připomínání si minulých událostí, jakoby pozitivní události spásy náležely minulosti. Ztrácí se nám tak smysl pro přítomnost spásné moci Pána

Ve tmách vzchází přímým světlo ... (Ž 112,4)

a především výhled k budoucí naději. Když se modlíme Otčenáš, možná si neuvědomujeme, že to není jen modlitba za spokojený vezdejší život, ale především prosba o konec tohoto světa a nastolení nových skutečností (přijď království tvé). Prosba „bud' vůle tvá“ není masochistickou snahou přijmout i nepříznivé skutečnosti jako naservírované Bohem trýznitelem, ale modlitba o nastolení plné vlády našeho Pána nad tímto světem. Podobně i poslední prosba „zbav nás od zlého“ je mířena především jako prosba o osvobození z moci smrti, která má být přemožena jako poslední nepřítel.

Někdy stačí změnit místo, odkud věci pozorujeme, a z věcí znepokojujících se mohou stát věci nadějně. Poslední knihu Nového zákona často vnímáme jako znepokojující a těžko přijatelné čtení. Ale je možné ji číst i jako knihu přítomné útěchy, nikoliv jako hrozbu, která nás čeká v budoucnosti. Záleží na úhlu pohledu. Věci daleké se mohou stát blízkými.

Na Nový rok si přejeme hodně štěstí. Jenže tento svět se musí nejprve změnit, aby v něm mohli všichni lidé prožívat štěstí. Židé se na Velikonoce loučí: Příští rok v Jeruzalémě! Přejme si navzájem do nového roku nejen naše „malé“ osobní štěstí, ale také naději.

- simhaha -

PŘÍLOHA K POUTNÍKU Č. 12

POUTNÍK VÁS ZVE

K ČETBĚ I SLEDOVÁNÍ:

Chatrč (The Shack)

Nedávno jsem dostala emailem odkaz na film Chatrč. Prý: znáš tu knížku? Tak tohle je podle ní natočený film. Knižku jsem neznala a tak jsem si plna očekávání ten film přehrála. Byla jsem naprosto unešená, je to neobyčejně silný příběh, natočený podle stejnojmenné knihy Williama Paula Younga, která se brzy po vydání někdy před deseti lety stala světovým bestsellerem. Možná prvoplánově zapůsobil podtitul: „Kde se setkává tragédie s věčností“... Úplně mě ten film dostal. Nechci popisovat děj, ale pro ty, co nevědí, alespoň naznačím. Jde o to, jak se otec (Allen) snaží vyrovnat se smrtí jednoho ze svých dětí – malé Missy, kterou unesl, znásilnil a zabil neznámý pedofil... Důležitou roli tu hraje právě chatrč kdesi v horách, ve které byly nalezeny důkazy o tom, co se Allenově dcerce stalo. Allen se tam po letech vrací...

Film mně osobně pomohl přiblížit se tomu, co se léta snažím pochopit, že Bůh je láska. Měla jsem, asi jako každý, období, kdy jsem si říkala: Jak může dopustit, aby umíraly nevinné malé děti? A jak to, že vrahům se leckdy daří uniknout spravedlnosti a jsou a byli mnozí zločinci, kterým to, co spáchali, prošlo?

Jestli jste se nad tím také zamýšleli a knihu neznáte, tak se na film podívejte, je k dostání na DVD třeba v prodejně Karmelitánského nakladatelství v Solní ulici v Plzni... Anebo si rovnou přečtete knihu, prý je lepší, je stále k sehnání, dokonce i jako CD audiokniha. Je k zapůjčení i v naší farní knihovně v Chrástu :-).

-mno-

Máte z Boha strach?

Tuto otázku položil někdo v diskusní facebookové skupině „Jsem křesťan!“. Lidé hojně reagovali a i mě to přimělo k zamyšlení. Jaký je můj vztah k Bohu, co cítím? Určitě úctu a obdiv, pokoru, lásku. Zodpovědnost a nejvyšší respekt. Ale strach ne... Někteří diskutující psali, že strach cítí, alespoň někdy. Jsem špatná křesťanka, když to tak nemám?

Odpověď jsem našla v malé knížce s názvem „Karikatury Boha“. Napsala ji psychologka a teoložka Kateřina Lachmanová a sama ji na obálce uvádí takto: „Karikatury Boha jsou výtvořem čistě lidským, přesněji produktem lidské psychiky, která si ze střípků různých informací a vlastních zkušeností vytváří nějaký obraz Boha, více či méně posunutý od originálu. Největší vliv na náš počáteční obraz o Bohu mívají zkušenosti s pozemským otcem – dobré, špatné i nulové – a vůbec s autoritami. Naštěstí

ale nejsme vydáni na pospas pouze lidským vzorům a vlivům: v životě každého z nás působí i Boží milost, Bůh sám touží dát se nám poznat.“

Knížka je napsaná velmi čtivým, přístupným způsobem, s mnoha příklady, citáty a odkazy na Boží slovo. Jako motto své knihy zvolila autorka myšlenku významného jezuitského teologa 20.století Karla Rahnera: „To, co si mnozí představují pod pojmem Bůh, naštěstí neexistuje.“

Snad každý si v popsanych karikaturách najde něco ze svých představ. Čteme o přestárlém Bohu, vodiči loutek, Bohu – policajtovi, záchranáři, trapiči, kámošovi nebo o Bohu, zaměřeném na výkon a dokonce o Bohu – wellness centru. Autorka se zabývá i představami a přístupy ateistů a celý spis uzavírá výstižným Credem „naruby“:

Nevěřím v Boha..., který by o mě nestál a nechal mě přijít na svět jen omylem.

Jedním z dvaceti bodů je také: *Nevěřím v Boha, který by si přál, abych z něj měl strach a úzkost.*

-mno-

K MODLITBĚ:

Večery chval v Plasích

Dnes jsem při drobných domácích pracích pocítila touhu zapnout si doma céděčko s křesťanskými chválami, neboli písněmi k oslavě a uctívání Boha. Slovo chvály je přejaté z angličtiny (z angl. worship, lze přeložit jako uctívání, chvála, velebení apod.), jde především o písňový prostor k oslavě Boha, pro vyjádření vztahu k Bohu.

Při poslechu či zpěvu křesťanských písní určených k chválení a oslavě Boha vnímám především obsah, ale také kvalitu hudby a zpěvu, proto se k některým chválám vracím častěji, k jiným méně, hudební žánr tolik nerozhoduje. Ty písně nesou radost, nesou naději, jak se zpívá i v jedné z písní chval. Chvály si pouštím (a zpívám) i jako proklamaci Božího slova, vnímám, jako by se čistil duchovně prostor kolem. V mém srdci chvály rozněčují radost a pokoj, vedou do Boží přítomnosti. Nejraději mám chvály naživo, ve sboru Církve bratrské v Rakovníku, kde máme výbornou hudební chválicí skupinku a skvělou hudební aparaturu včetně ozvučení, nebo na skupince (tam se však musíme obejít bez hudebního doprovodu, ale zpíváme-li srdcem, ani to nevadí). A co teprve na křesťanských konferencích, to se člověk s Pánem setkává jaksi snadněji.

Osobně věřím, že chvály jsou velice důležité v rámci duchovního boje. Nejde jen o písně pro naše potěšení, jak to

bývá u světské hudby, ale i tu (především klasickou) si ráda poslechnu, neboť hudba je krásným darem pro člověka, pro potěšení naší duše. Úžasné však je, je-li hudbou sycen i duch člověka. Když chválíme Boha, do jisté míry to přináší porážku satanovi, chvály jsou jednou ze zbraní duchovního boje. Někdy je chvála Bohu, stejně jako tomu může být i s modlitbou, pro nás zpočátku obětí, to když prožíváme těžké životní okamžiky, přesto když do chval (i modlitby) v poslušnosti vstoupíme, mnohdy postupně prožíváme pokoj a radost, posilování naší víry a osobního vztahu s Pánem.

Důležité pro mne je při křesťanských chvalách vnímat atmosféru uctívání našeho dobrého Boha, Pána a Spasitele. Proto jezdím také do Plas, kde se v kapli farního domu jednou měsíčně v sobotu večer konají večery chval pořádané misionáři obláty a Komunitou Vtěleného Slova. Převážně mladí lidé hrají a zpívají chvály, které jsou známé i v evangelickém a evangelikálním prostředí. Nevnímám tam však pouhé písně, ale především atmosféru uctívání. Mladých lidí i kněží se za ty zhruba tři roky, co tam s přáteli katolíky z naší jesenické středeční skupinky jezdíme, vystříдалo dost, radost a láska k Bohu však zůstává, stejně jako kvalitní hudební i pěvecký doprovod. Chvály jsou propojeny s krátkými osobními spontánními modlitbami či modlitbami žalů. Nechybí ani adorace vystavené svátosti, Těla Páně, což vnímám, že je pro bratry katolíky vrcholem večera. Pro mě je požehnáním setkání s Bohem, vnímání Boží přítomnosti. Uctívání je pro mne vyjádřením lásky k Ježíši. „Na večerech chval nám jde o to, abychom skrze písně, modlitby a slova opětovali lásku našemu Bohu, Otcí, Synu i Duchu Svatému, učili se přebývat v jeho blízkosti a stávali se mu podobnými,“ píše se na webových stránkách vecerychval.cz a já to ze své osobní zkušenosti mohu jen potvrdit.

Eva Chalupová

V příštím čtvrtletí se v Plasích Večery chval konají 27. ledna, 24. února a 17. března, vždy v 18.30h. Bližší informace na: farnostplasy.cz

KE ŠTĚDROVEČERNÍMU SPOLEČENSTVÍ:

Nejkrásnější Vánoce

Kolik už toho bylo napsáno o „nejkrásnějších Vánocích“! Prý se o Vánocích mají plnit sny. Můj by byl asi takový: Odjet někam hodně daleko ode všeho toho „blázince“, do ticha a samoty. Jen třeba někde u trapistů v Novém Dvoře slavit liturgii, zpívat žalmy a rozjímat o tom, jak se Boží slovo stává tělem. Jenže za prvé: Není to prakticky úplně proveditelné. A navíc: Vánoce jsou právě kvůli tajemství Vtělení skutečně i o těch hmotných věcech, chystání, jídlu, darech, lidech...

Tak tedy jinak: Každý rok čtu ve zpravodaji dýšinské farnosti pozvání ke Štědrému večeru pro osamělé. No jasně, říkám si, to je taková hezká charitativní záležitost. Něco z našich přebyteků také dát těm chudým, nemocným, bezdomovcům, osamělým...

Ale stane se, že člověk se taky někdy dotkne své vnitřní chudoby a samoty. A třeba dostane kuráž se za to nestydět a nějak to vyjádřit. A tak jsme se před dvěma roky vydali do Dýšiny i my s dětmi. A co jsme tam prožili? Třeba setkání dcery a maminky, která se po dlouhé době právě vrátila z nemocnice. Poslední Vánoce s mužem, který na faře bydlel, a příští rok zemřel na rakovinu. Štědrovečerní večeri a společnou modlitbu katolického kněze a evangelické farářské rodiny. Prostě setkání lidí, kteří se sešli na jeden nocleh do Betléma – a tam zažili něco neobyčejně obyčejného. I dary pod stromkem se tak vlastně znásobily. Já vím, zní to až kýchovitě. Ale asi to k Vánocím patří...

Říká se, že Vánoce jsou také svátek rodiny. Ani křesťansky tomu nelze odporovat: svaté Rodiny. Jenže ona to tak úplně obyčejná a „přirozená“ rodina nebyla. Vlastně se tam tehdy v Betlémě narodila ještě jiná rodina – těch, kdo byli bez Boha na světě a byli přijati za domácí Boží, aby společně tvořili rodinu, spojenou silnějším poutem než tím pokrevním.

Za rok jsme vyrazili zas. Nepřidáte se letos také?

Na Štědrý den můžete ke společné večeri přijít v 18 hodin na faru v Dýšině. Dejte prosím o své účasti vědět P. Pavlu Petrašovskému: boyda@centrum.cz, mob.: 737 814 525. -kš-

KE ZPĚVU:

V novém Evangelickém zpěvníku se objeví také jedna adventní píseň z Mešních zpěvů, v katolickém prostředí již dobře známá:

Hle, přijde Pán, Spasitel náš

1683 Kancionál český

1. Hle, při - jde Pán, Spa - si - tel náš, ces - tu je - mu sprav - te, při - jde zá - da -
- ný Me - si - aš, při - by - tek při - prav - te. Při - jde, při - jde náš Spa - si - tel,
vši - chni za - ple - sej - te, při - jde, při - jde Vy - ku - pi - tel, chvá - lu Bo - hu vzdej - te.

2. Ten, o němž prorokovali svatí prorokové, kterého zdávna žádali všichni národové, přijde, přijde náš Spasitel, všichni zaplesejte, přijde, přijde Vykupitel, chválu Bohu vzdejte.
3. Plesajte, svatí otcové, kteří jste v temnosti, neb stanou se věci nové, plesajte radostí. Přijde, přijde náš Spasitel, všichni zaplesejte, přijde, přijde Vykupitel, chválu Bohu vzdejte.
4. Obráťte se, ó hříšníci, a činite pokání, pro všechny, kdo jsou kající, je čas smilování. Přijde, přijde náš Spasitel, všichni zaplesejte, přijde, přijde Vykupitel, chválu Bohu vzdejte.